

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α'

Τὰ φλογισμένα μάτια, ποῦ με δάκρυα
Καὶ γέλοιο εἶναι γεμάτα: ἡ βραχνάδα
Τῆς φωνῆς: ἡ κομμένη ὁμιλία.
Οἱ στεναγμοί: ἡ κινήσεις, ποῦ δείχνουν
Ἀνησυχία: καὶ ἐκεῖνο τὸ τρεχάτο
Περπάτημα: καὶ τὰ συχνὰ ὀπίσω
Τοῦ κεφαλίου γυρίσματα, ποῦ κάνει
Κανένας, σὰν ν' ἀκούῃ τῶνά του.
Εἶναι σημεῖα ἀλάνθαστα μανίας,
Ὅπουναί ριζωμένη πολλά χρόνια.

(CANACE, ἀρχαία τραγωδία).

Ἐξῆσε ποτὲ ἀνθρώπινον πλάσμα, ὅπερ
ἀνυψοῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν
τῆς Ἰταλίας, νὰ ἡρνήθῃ ὅτι οὗτος εἶναι
ὁ αἰθριώτερος καὶ διαχυγέστερος ὕσων ποτὲ
ἐφαίδρουνε τὸ μειδίωμα τοῦ Θεοῦ;

Ἐξῆσε ποτὲ ἀνθρώπινον πλάσμα, ὅπερ
ἀνυψοῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν
τῆς Ἰταλίας, ὅταν ὁ πρωτότοκος τῆς
φύσεως υἱὸς περιβάλλῃ αὐτὸν διὰ τῶν ἀ-
κτινῶν του, νὰ μὴ ἀνεμνήσθῃ τῶν μεγάλων
ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν ὑπάρχουσι νῦν,
καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἀπέμειναν ἐν τῇ ψυχῇ
ὡς ἁρμονία ἄρπης μὴ κρουομένης πλέον;

Καὶ ὅταν τὸ ἄστρον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς,
ἐγκαταλείπον εἰς τὴν νύκτα τὸ κράτος
τοῦ οὐρανοῦ, ἀποστέλλῃ πρὸς τοῦτον τὸν
τελευταῖον αὐτοῦ ἀσπασμὸν διὰ τῶν ἀ-
κτινῶν του, πόσαι χεῖρες δὲν τείνονται
πρὸς αὐτὸ ἱκετεύουσαι νὰ παραμείνῃ ἐν
τῇ οὐρανίᾳ θέσει του;

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ἂν ἀπέρχεται τὸ ἐσπέρας,
ἐπανερχεται τὴν πρωΐαν· βλέπει τοὺς αἰ-
ῶνας διασκεδαζομένους ἐν τῇ αἰωνιότητι,
τὰς γενεὰς ὠθουμένας εἰς τὸν τάφον καὶ
τὴν ἀπειρον διαδοχὴν τῶν τε ἀρετῶν καὶ
τῶν ἐγκλημάτων!

Ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἐφώτισε τὴν τιμὴν
τῆς Ἰταλίας· ἄλλ' ἐπὶ μακρόν, μακρότα-
τον, τὰς λύπας αὐτῆς καὶ τὸ αἶσχος!

Οἱμοὶ! οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι οἱ λαοὶ
ἠδύναντο ν' ἀποθάνωσι τὸν θάνατον τῶν
ἀτόμων...

Καὶ ποῖος ὀφθαλμὸς δὲν δακρύει, ὅταν
τὸ μελαγχολικὸν φῶς τῆς τε σελήνης καὶ
τῶν ἀστέρων φωτίζει ἀπὸ τοῦ ὕψους τὰς
ἀφώνους τῆς γῆς πεδιάδας; Αἱ κινήσεις
τῶν ἀστέρων παράγουσιν οὐρανίαν ἁρμο-
νίαν, αἰώνιον ἔσμα, ὅπερ, καίτοι ὡς ἐκ
τῆς μεγάλης ἀποστάσεως δὲν ἀκούεται
ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς γῆς, ἐμπνέει ὅμως αὐ-
τοῖς μυστηριώδη αἰσθήματα, ἀκατάβλη-
τον οἶκτον, ἀφυπνίζοντα ἐν τῇ ψυχῇ ἡ-
δείας καὶ λυπηρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἀναβι-
βαζόντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ δάκρυα.

Εἶσαι ὠραῖος, ὦ οὐρανὲ τῆς Ἰταλίας,
εἴτε ὁ ἥλιος, εἴτε οἱ ἀστέρες σὲ φωτι-

ζοῦσι! Εἶσαι πράγματι θεῖον δημιουργή-
μα! Ἡ τὸ πᾶν κυβερνώσα αἰωνία Σο-
φία ἐδώρησε τὸν ὠραῖον τοῦτον οὐρανὸν
εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ὑπάρξῃ ἀκτινοβό-
λος μάρτυς τῶν ἡμερῶν τῆς δόξης της.

Καὶ ἡ γῆ!

Ἐκάστη βῶλος αὐτῆς περιέχει τὴν
κόνιν τῆς καρδίας ἐνὸς ἥρωος. Περιπα-
τοῦμεν ἐπὶ τῆς κόνεως τῶν μεγάλων...
ἡμεῖς, οἵτινες ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἡμεθα
τεθαμμένοι ὑπὸ τὴν κόνιν! Μόνοι οἱ ξένοι
γινώσκουσι τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν καὶ
πλήρεις σεβασμοῦ διστάζουσι νὰ βαδίσωσι,
φοβούμενοι μὴ ἀκούσωσι φωνῆς ἐξερχομέ-
του ἐδάφους καὶ κραζούσης:

Δειλέ, διατὶ πατεῖς ἓνα γενναῖον;

Ἀλλὰ βαδίζετε ἀρόπως, ὦ ξένοι, διότι
καὶ ὁ ἐλάχιστος σπινθὴρ τῆς γῆς ἐσθί-
σθῃ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ θανάτου, ὅστις
εἶναι δύσις ἄνευ λυκόφωτος· ἐκ δὲ τῶν
τάφων δὲν ἀκούεται φωνὴ νεκροῦ, ἂν μὴ
βάλῃ αὐτὴν ἡ ἀνδρεία ἢ ὁ οἶκτος τῶν
ζώντων.

Διὰ ποῖον εἶναι οἱ καρποὶ οὗτοι; Ἡ
γῆ ἀδιαφορεῖ περὶ τούτου. Παρέχει αὐ-
τοὺς δαψιλῶς, εἰς πάντα τείνοντα τὴν
χεῖρα ὅπως τοὺς δρέψῃ. Πυρίνη ρομφαία
ἐτέθη φρουρὸς τῆς Ἐδέμ! Πάντες δέ, καὶ
οἱ ἁμαρτωλοὶ γονεῖς καὶ τὰ ἄθφα τέκνα,
ἀπώλεσαν τὴν ἐλπίδα αὐτῆς... Ἄν δὲν
ἔχετε τὸ θάρρος νὰ πολεμήσετε... ἐπι-
κατάρτος ὅστις ἐκπέμψῃ σσεναγμὸν ἐξ-
ευτελισμοῦ!... Ὑποφέρετε ἐν σιωπῇ.

Διηγοῦμαι ἱστορίαν ἐγκλημάτων...
ἐγκλημάτων φοβερῶν, ἀποτροπαίων...
ἅτινα μόνον κακούργοι, μισοῦντες τὸν τε
Πλάστην καὶ τὸ πλάσμα του, δύνανται
νὰ διαπράξωσιν... ἐγκλημάτων, περὶ ὧν
μόλις εἶναι πιστευτὸν ὅτι ὑπάρχει οὗς δυ-
νάμενον νὰ τὰ ἀκούσῃ, οὐχὶ ψυχὴ νὰ τὰ
συμμερισθῇ καὶ χεῖρες νὰ τὰ ἐκτελέσωσιν.
Ἄς μὴ με κατηγορήσῃ δέ τις ὅτι προτί-
θεμαι νὰ τρομάξω, οὐχὶ νὰ διδάξω τὰ
πλήθη.

Ὁ λόγος εἶναι τι εὐκολόν· ἀλλὰ τὰ ρή-
ματα τῆς σοφίας δὲν ἐξέρχονται συνή-
θως τῶν χειλέων τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ θέ-
λων νὰ με κατηγορήσῃ ἄς ἀναλογισθῇ
πρῶτον τὰς περιπετείας τῶν αἰώνων, ἃς
μελετήσῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ
θὰ ἰδῇ ὅτι ἡ ἱστορία τῶν γενναίων ἐγέ-
νετο διὰ τοὺς γενναίους.

Οὐδὲν μειδίωμα φαιδρύνει τὴν ὄψιν τῆς
ἀρετῆς· μόνον αὐτῆς ἀμοιβὴ εἶναι ἡ δόξα,
— ἡ μεγίστη πράγματι καὶ πρώτη τῶν
παρηγοριῶν, αἵτινες ἀρέθθησαν εἰς τὴν ἐκ-
φυλισθεῖσαν γενεὰν τοῦ Ἀδάμ! Ἀλλὰ
μεγίστη καὶ πρώτη διὰ τὰς εὐγενεῖς καρ-

δίαις, αἵτινες γινώσκουσι νὰ τὴν ἀγαπῶσι,
νὰ ζῶσι δι' αὐτὴν καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν
ὑπὲρ αὐτῆς. Ὅπου τὸ ἐλάχιστον κατέ-
στησε στεῖρα τὰ πνεύματα, καὶ αἱ ψυχαὶ
ἐμαράνθησαν ἐν τῇ κακίᾳ, τί εἶναι ἡ δόξα;
Ἀντικείμενον χλεῦς καὶ γέλωτος. Ἀπαι-
τεῖται ἄλλο τι ἰσχυρότερον ἢ ἡ φωνὴ τῆς
ἀρετῆς. Ἡ θέα τῶν ἐρειπίων τοῦ ἐγκλή-
ματος δύναται μόνον νὰ συγκινήσῃ τὰ
πνεύματα ἐκεῖνα... οὐδὲν ἕτερον.

Μόνον ἡ φοβερὰ φωνὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου
ρηγνύει τοὺς τάφους καὶ ἐξεγείρει τοὺς
νεκροὺς ἀπὸ τοῦ ληθαργίου τοῦ θανάτου...

* *

Τὸ λυκόφως κατὰ τὸ τέλος αὐτοῦ πε-
ριέβαλλε διὰ μελαγχολικωτάτης ἀκτίνος
τὰς ἀνθρώπους ἀκτὰς τῆς Νεαπόλεως. Αἱ
κορυφαὶ τῶν ὀρέων Τίφια, Βεζουβίου
καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους περιβαλλόν-
των τοῦτο Ἀπεννίνων, κατεκλύζοντο ὑπὸ
πορφυροχόρου φωτός, ὅπερ ἐξασθενίζον
βαθμηδὸν κατὰ τὰ ἀπωτέρω κείμενα ὄρη,
ἀπώλετο ἐν τῷ σκότει τῆς ἐπερχομένης
νυκτός, ὡς ὁ χρόνος ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Ἦδεῖα ἡ τῆς ἐσπέρας αὔρα, ὅτε μὲν
ταράττουσα ἐλαφρῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν
περυγῶν της τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θα-
λάσσης, ὅτε δὲ ἀρπάζουσα τὰ ἀρώματα
τῆς πορτοκαλλέας, τῆς ἀλόης καὶ τῶν
ἀρωματικωτέρων φυτῶν τῆς καθιστώσης
φαιδρὰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Παυσιλύπου καὶ
τῆς Μαργελλίνας ἀνατολικῆς χλωρίδος,
περιβάλλουσα δι' αὐτῶν τὸν ὁδοιπόρον καὶ
ἀνυψοῦσα αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς φθρον
προσφερόμενον ὑπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν Δημι-
ουργόν της.

Ἦδὺ τὸ ἔσμα τῆς ἐσπέρας, δι' οὗ ὁ
ἀγρότης ἀναγγέλλεται μακρόθεν εἰς τὴν
οἰκογένειάν του.

Ἦδὺς ὁ ὕμνος, ὃν δίκην χαιρετισμοῦ
ἀπευθύνει ὁ ἄλιεὺς εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἀπέ-
ναντι ὀρέων ἀνατέλλουσαν σελήνην, ἐνῶ
πλήττη διὰ τῶν κωπῶν αὐτοῦ ἐρρύθμως
τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως.

Ὁραία ἡ γῆ σου, ὦ ὀλβία χώρα, ὠραία
ὡς ὁ γῆνιος παραδείσος κατὰ τὰς πρώτας
τῆς δημιουργίας ἡμέρας!

Ἄλλ' ὑπὸ τίνα στοὰν τοῦ Καστελλα-
πουάρου, ἐξαισιῶν ἀνακτόρων τοῦ βασι-
λέως Μαμφρέδου, ἄγουσαν εἰς τοὺς βασι-
λικοὺς κήπους, νέος τις, ἀνάσθητος εἰς
ὄλην ἐκείνην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύ-
σεως, ἐχάρασσε διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξί-
φους του ἀτάκτως σχήματα ἐπὶ τῆς ἄμ-
μου. Ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦτο ὠραία καὶ ἐπι-
βλητικὴ· ἡ ξανθὴ κόμη του, διαιρουμένη
ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ, κατήρχετο μέ-

χρητῶν ὧμων τοῦ· τὸ πρόσωπόν του εἰ-
χεν ἔκτακτον χάριν· ἀλλὰ τὰ μεγάλα αὐ-
τοῦ καὶ γλαυκὰ ὄμματα ἐστρέφοντο συ-
χνάκις ἀγρίως ὑπὸ τὰ βλέφαρά του, ἡ ἡ-
τένιζον ἀκίνητα εἰς διαφόρους διευθύνσεις,
ὡς ἐκ τῆς ἐντάσεως τῶν σκέψεών του, οἷον εἰ
παρατηροῦντά τι πέραν τοῦ κόσμου τού-
του.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὑπῆρχε σημεῖ-
ον, ὅπερ οὐδέποτε ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μετώπου
τῆς νεότητος.

Τί ἐνετύπωσε τὴν σφραγίδα τῶν ἐτῶν
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου, ὅστις μόλις εἶδε
διαρρέουσιντα εἰκοσι;

Αἱ ψυχικαὶ πικρίαι καταλογίζουσι τὰ
ἔτη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ τεθλιμμένου,
καὶ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἦτο ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς του ὡς τὸ διαδῆμα τοῦ ἄλγους.

Τάλας! Οὐδέποτε μητὸς θωπεῖα κα-
θησύχασε τοὺς κλαυμούς του· οὐδέποτε
φίλημα πατρὸς ἐφαίδρυνεν αὐτὸν κατὰ
τὴν νηπιότητά του. Οὐτε πατέρα, οὔτε
μητέρα ἐγνώρισε. Ἦτο ἐν τῇ ζωῇ, ὡς
δένδρον ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀνεζήτει ἐν τῇ
μνήμῃ του, καὶ εὗρισκεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐρη-
μίαν τοῦ πνεύματος... καὶ μόνον μεμα-
κρυσμένας τινὰς ἀναμνήσεις αἵματος...
ἀλλὰ συγκεχυμένας, ἀλλὰ σκοτεινὰς τό-
σον, ὥστε μάντην προσεπᾶν νὰ διακρίνη
τι ἐν αὐταῖς. Ἡ ψυχὴ του ἦτο φλογερά,
ὡς ὁ ἥλιος, ὅν ἐγεννήθη. Ἡ γέννησίς
του τὸν κατέθλιβε. Μυστηριώδεις τι αἰ-
σθημα μεγαλείου τὸν ἐβασάνιζεν. Ἐπόθει
τι, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἠγνόει. Ἐπεθύμει διὰ
τοῦ βλέμματός νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστή-
ρια τῆς δημιουργίας. Ἦθελε δι' ἐνὸς λό-
γου νὰ δεσπόζῃ ἀπάντων τῶν τῆς ὑψη-
λοῦ λαῶν. Ἐπόθει νὰ ἦναι Θεός, ἔχων
τὰς ἰδιότητας τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνθρωπος
ἔχων τὴν σοφίαν καὶ τοὺς κερκυνούς τοῦ
Θεοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑψιπέτης φαντασία του,
λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀθλίας του
καταστάσεως, ἐμαραινέτο ἐν τῇ φλεγούσῃ
λάμπει τῆς εἰκόνας. Ἡ καρδία του κα-
τεσπαράσσετο ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, καὶ ἡσθάνετο
ἄπασαν τὴν φρικτὴν βύσσαν, εἰς ἣν ἐ-
βύθιζεν αὐτὸν ἡ τῆς φιλοδοξίας παρα-
φροσύνη.

Ἴσως τὸ πῦρ τοῦτο θὰ ἀπεξήραινεν πρό
πολλοῦ ἐν αὐτῷ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς,
ἂν μὴ οὐρανία τις μορφή ἡγείρετο ἐν τῇ
ψυχῇ του, καταπραυνούσα ἐνίοτε τὰς ἐν
αὐτῇ θυέλλας. Οὗτος ἦτο βεβαίως ἔρως
ἀνελπίς καὶ ἀνώτερος αὐτοῦ. Μόνον ἡ
ιδέα — ἂν οἱ ἀνθρώποι ἡδύναντο νὰ γι-
νώσκωσι τὴν ιδέαν — θὰ ἐτιμωρεῖτο.

Εἰς ἀκόλουθος τολμῶν ν' ἀνυψώσῃ τὰ
βλέμματα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βασι-
λέως! Τί ἤλπιζεν; Ὅτι ἡ παρθένος τοῦ
σοφικοῦ οἴκου θὰ ἐταπεινούτο μέχρις
αὐτοῦ; Γινώσκων τοὺς κινδύνους, ἐσκέ-
πτετο τὰς βασιάνους, αἵτινες τὸν περιέμε-
νον;

Ἦρξτο ἀνελπιν ἔρωτα!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ πρὸ πολλοῦ ἀναι-
σθητοὶ εἰς πᾶν ὅ,τι ὠρχιότερον παρεῖχεν
αὐτῷ ἡ φύσις, προσηλώθησαν αἰφνης ἐπὶ
τῶν ἀνακτόρων τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου.

Τὸ Καστελκαπουάνον ἦτο πράγματι δι-

αμονὴ ἀξία βασιλέως. Ἀλλ' ἂν κατὰ
τὸν ὄγκον ἦτο οἷον τὸ πλάσμα — ἀνα-
μνηνησκόμενον ὅτι εἶναι μέρος τοῦ Πλά-
στου — ἡδύνετο νὰ φαντασθῇ, κατὰ τὸ
ὀχυρὸν ἦτο οἷον ὁ τύραννος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ
τοῦ φόβου ἡδύνετο νὰ ἐκλέξῃ, διότι ὁ
Νορμανδὸς Γουλλιέλμος ὁ Μοχθηρὸς ἀνή-
γειρεν αὐτὸ πρὸς ὑπεράσπισίν του. Τεῖχη
παχύτατα, πλεῖστοι ὅσοι πύργοι, προμα-
χῶνες, σκοπιαί, καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ ὀχυρωμα-
τικὴ τέχνη τοῦ IB' αἰῶνος ὑπεργόρευεν, ἐ-
χρησιμοποιήθη ἐκεῖ ὅπως ἐξασφάλισεν τὸν
τρέμοντα τύραννον· ἀλλ' εἰς μάτην!

Ὅπου λείπει ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀν-
θρώπων, ἀγρυπνεῖ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ...
Ἐκεῖνος δὲν ἀπέθανε διὰ σιδήρου· ἀλλ'
ἡ γενεά του ἐξέλιπεν.

Ὁ θρόνος, δὲν ἀνῆγειρεν ἡ ἀνδρία τοῦ
Ροβέρτου Γουισκάρδου καὶ τοῦ κόμητος
Ρογήρου, κατέπεσεν ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς
αἰωνίας δικαιοσύνης, ἥτις ἐτιμώρησε τὰ
ἐγκλήματα Γουλλιέλμου τοῦ Α' ἐπὶ τοῦ
ἀτυχοῦς Γουλλιέλμου, υἱοῦ τοῦ Ταγκρέ-
δου κόμητος τοῦ Λέτσε.

Γουλλιέλμος ὁ δεῦτερος, θελήσας νὰ
καταστήσῃ παιδρότερον τὸ φρούριον, ἔφε-
ρεν εἰς Νεάπολιν Νικόλαον τὸν ἐκ Πίσσης,
τὸν μέγιστον τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀρχιτέκτονα
καὶ ἀνέθετο εἰς αὐτὸν τὴν διακόσμησιν
του. Ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀρχιτέκτο-
νος ὑπέκυψεν ἀκουσίως ἐνώπιον τοῦ κτι-
ρίου, οὗτινος ἐπεχείρει τὴν μεταρρύθμισιν,
καὶ αἱ ἐπενεχθεῖσαι μεταβολαὶ συνέτεινον
ὅπως ἐπαυξήτωσι τὴν φρίκην του.

Οὕτω καὶ ὁ λιγύμολπος Τροβαδοῦρος,
ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, προτίθεται
νὰ ψάλλῃ παιδρότατον ᾄσμα, καὶ ὁμῶς
διαφεύγουσιν ἀκουσίως αὐτοῦ τοῦ στή-
θους του θλιβερώτατοι τόνοι, καταλή-
γοντες εἰς τὸ ᾄσμα τοῦ ἄλγους.

Ἡ σελήνη, — ἥτις ὅλην παιδρότης δια-
τρέχει τὰ οὐράνια πεδία καὶ ἀδιαφοροῦσα
ἂν ἐπὶ τῆς γῆς εὐλογοῦσιν ἡ καταρῶνται
τὸ φῶς τῆς, φωτίζει τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρα-
στοῦ, περιμένοντος μετ' ἀγωνίας ἵνα ση-
μάνῃ ἡ διὰ τὴν ἐρωτικὴν συνέντευξιν
προσδιωρισμένη ὥρα, ἐπίσης καὶ τὸ τοῦ
δολοφόνου, ὅστις ἐφορμῶν ἀπὸ τοῦ σκό-
τους καταφέρει τὸ κτύπημα καὶ ἀποσύ-
ρεται εὐθὺς εἰς τὸ σκότος, — περιέβαλλε
διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς καὶ τὸ Καστελκα-
πουάνον. Τὰ φωτιζόμενα μέρη τοῦ κτι-
ρίου τούτου ἐφαίνοντο μεγαλείτερα ἔτι,
ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὰ σκότη, εἰς
ἃ ἦσαν τὰ ἄλλα βεβυθισμένα. Πύργοι
τινὲς ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς
θεμελιωμένοι καὶ ὅτι ἐκρέμαντο, οὕτως
εἶπεῖν, εἰς τὸν ἀέρα. Ἄλλοι ἡμιηρησιω-
μένοι, παρίστων εἰς τὴν φαντασίαν ἐν τῶν
φρουρίων ἐκείνων, ἅτινα οἱ μυθιστοριογρά-
φοι περιγράφουσι καὶ ἐν οἷς τὰ κακοποιὰ
πνεύματα συναθροίζονται ὅπως ἐροτάσῃσι
τὸ ἀνόσιον Σάββατον καὶ μεθυσθῶσιν ἐξ
αἵματος.

Ἡ θερμὴ τοῦ παρατηρητοῦ φαντασία
ἡδύνετο νὰ βλέπῃ ἐν τοῖς ἐρείπιοις ἐκεῖ-
νοις περιστρεφόμενον τὸ φάσμα Γουλλιέλ-
μου τοῦ Μοχθηροῦ, — κατεδικασμένου νὰ
βλέπῃ τὸν οἶκον, δὲν ὠκοδόμησε, κατοικοῦ-

μενον ὑπὸ ξένων, — καὶ νὰ ἀκούῃ τοὺς
λυγμούς τῆς ὀργῆς ἡ τῆς συνειδήσεως,
δι' ὧν ἐκεῖνο ἐξεδήλου τὴν ἀπελπισίαν
τῆς ψυχῆς του.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ κτίριον, ὅπερ παρετήρει
ὁ νέος, ὅστις ἀφοῦ κατεμέτρησεν αὐτὸ ἐ-
πανειλημένως καὶ βραδέως διὰ τοῦ βλέμ-
ματος, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν:

— Τὸ ἔργον τῆς τυραννίας εἶνε μέγα,
ὅσον καὶ τὸ ἔργον τῆς μεγαλοψυχίας...

Ὁ φόβος παρήγαγε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ, ὡς
παρήγαγεν αὐτὸ ἡ μεγαλοπρέπεια...

Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πονηρὸν παρήγαγον ἐ-
πίσης τὰ θαυμάσια τοῦ ὄχλου, τὰ ὅποια

προκαλοῦσι τὸν οἶκτον τῶν ἐχόντων καρ-
δίαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας...

Παναγία Παρθένη! Τί εἶναι τὸ φρούριον
τοῦτο; Τί οἱ θησαυροὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁ-

ποίους εὗρεν ἐν Λουκερίᾳ; Τί ἡ ἰσχύς
Φρειδερίκου τοῦ Βαρβαρόσσα καὶ Φρειδε-

ρίκου τοῦ Β'; Οὗτοι δὲν ἡδυνήθησαν νὰ
κατακτήσωσι τὴν Ἰταλίαν. Ἐκεῖνος ἀνε-

χαιτίσθη ἐνώπιον τειχῶν ἐκ πηλοῦ καὶ ἀ-

χύρων. Οὗτος κατετροπώθη ὑπὸ λαῶν,
τῶν ὁποίων ἀπεμακρύνετο ἵνα μὴ ἴδῃ τὸν

θάνατον! Ἐπειτα, καὶ τί εἶναι ἡ αὐτο-

κρατορία τῆς Ἰταλίας; Τί ἡ τοῦ κόσμου;

Δύναται τις νὰ ἦναι ὁ μέγιστος τῶν θνη-

τῶν, ἀλλὰ πάντοτε θνητός: ὁ ἰσχυρότε-

ρος τῶν ἀνθρώπων, — ἀλλὰ τίς δύναται

νὰ κυχηθῇ ὅτι ὁ βραχίων του ἔχει τὴν

ἰσχὺν τῆς θυέλλης;... ὁ σοφώτερος τῶν

υἱῶν τῆς γῆς, — ἀλλὰ τίς ἔχει τὸν νοῦν

τῶν τοῦ οὐρανοῦ υἱῶν;... Καὶ ὁμῶς ἡ

ψυχὴ μου ἡδύνετο νὰ λησμονήσῃ τὸ αἰ-

σθημα τοῦτο, τὸ ὅποτον με βασιανίζει, ἡ

τοῦλάχιστον νὰ τὰ καταπραύνη, ἂν ἦτο

δυνατὸν ν' ἀναπαύσω τὴν κεφαλὴν ἐπὶ

τοῦ στήθους... τίνας; Δὲν εἶπον τὸ ὀ-

νομά της; Δὲν εἶναι βήματα ἀνθρώπου

αὐτά, τὰ ὅποια ἀκούω ἀπομακρυνόμενα;

... Ὅχι!... πανταχοῦ ἡσυχία... Τρέμω

καὶ νὰ τὴν ὀνομάσω;... Ὡς Καπουάνον!

θὰ ἤμην εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ τεῖχη

σου... Ὡς θρόνε τοῦ βασιλέως μου, καί-

τοι στενόχωρος, θὰ μοὶ ἦτο εὐχάριστος,

ἂν ἡδυνάμην νὰ καθήσω ἐπὶ σοῦ μετ' ἐ-

κείνης, ἡ ὁποία εἶναι ἡ δέσποινα τῶν στο-

χασμῶν μου!... Ἐπόθησα πάντοτε τὸν

θρόνον, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἐγεννήθη

δι' αὐτόν. Ἀλλὰ τῶρα ὁ πόθος μου οὗτος

μετεβλήθη εἰς μανίαν, διότι μόνον ἐπὶ

τοῦ θρόνου δύναμαι νὰ ζήσω μετ' αὐτῆς

... οὐδέ ἂν ἦτο δυνατόν ἄλλως, θὰ τὸ

ἤθελον... Ἀλλ' εἶμαι ἄσθετος... τὸν

ὅποτον ξένοι ἀνέθρεψαν ἐξ οἴκου... ἀναγ-

κασμένος νὰ ὑπηρετῶ, ἐνῶ ἔχω νοῦν ἡγε-

μόνος... οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα γνω-

ρίζω... καὶ πρέπει νὰ τρέμω νὰ τοὺς γνω-

ρίσω, διότι ἴσως ἡ γέννησίς μου ἐκκλη-

δώθη διὰ τοῦ στίγματος τῆς ἀτιμίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐσίγησε· θανατηφό-

1. Ὁ Βαρβαρόσσα, τῷ 1175, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκα-
ταλίπῃ τὴν πολιτείαν τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς προ-
επιλεγόμενης Ἀχρύνης, διὰ τὸν ἀνωθι λόγον. Ὁ
δὲ στρατὸς τοῦ Φρειδερίκου κατετροπώθη, τῷ 1248,
ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Πάρμας, ἐνῶ ἐκεῖνος, θεωρῶν
βεβαίαν τὴν ἄλυσιν τῆς πόλεως, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ
τοῦ στρατοπέδου, ὅπως διασκεδάσῃ θηρεῶν διὰ τοῦ
ἱέρακος.

ρος ὡχρότης ἐχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἔστη ἀκίνητος, βλέπων ἀτενῶς καὶ ἔχων τὸ στόμα ἡμιάνικτον, ὡς ὁ βρυσανίζομενος ὑπὸ ἀγωνιώδους διψῆς.

Ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ ἐκυλίνοντο παχεῖς θρόμβοι ἰδρώτους, ρέοντες ἀπαύστως ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ὥσαντι ἀνέβλυζον ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου του, πιεζομένου ὑπὸ τῆς ἀγωνίας. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἤρξατο κυκλοφορεῖν αὐθις βιαίως· τὸ πρόσωπόν του κατέστη καταπόρφυρον· αἱ φλέβες του ἐξωγκώθησαν· οἱ δὲ μυῶνές του, ὡς ἐκ τῆς σφοδρότητος τῆς κινήσεως, ἐνετάθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι ἐκινδύνευον νὰ διαρραγῶσι. Τότε τὸ σῶμά του ἤρξατο ταρασσομένο σπασμωδικῶς ἐπίεσε δὲ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του, θλίβα φοβηθεὶς μὴ διαρραγῇ. Τοιαύτη ἀώσεϊ κατάστασις δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ περισσότερον, καὶ ὁ νέος κατέπεσεν ὁλολύζων ἐπὶ τοῦ λιθίνου καθίσματος.

— Ὡ, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαρκέσῃ — ἤρξατο λέγων μετὰ πολλὴν ὠραν, βαίῃ τῇ φωνῇ — . . . δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαρκέσῃ . . . καὶ δὲν θὰ διαρκέσῃ . . . Ἀφοῦ ὁ θάνατος ἦναι βέβαιος, ἅς δοκιμάσω νὰ ἀποθάνω γενναίως· καὶ ἅς ἀποκαλύψω . . . Γενναίως; . . . ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἐπιφέρει τὸ αἶσχος τῆς ἀρνήσεως, καὶ ἐνῶ ἐπίστευον ὅτι θὰ ἀποθάνω γενναίως, θὰ περιφρονηθῶ ὑπὸ τῆς ἐλαζονίας καὶ θὰ χλευασθῶ ὡς παράφρων. Παναγία Παρθένη! Τί πράγμα εἶναι ἡ ζωὴ αὕτη, ὅπου ἡ ἐνάσκησις τῆς ἀρετῆς παράγει τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἡ διαπραξίς τοῦ ἐγκλήματος λαμβάνει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς; Ποῦτος σοφὸς θὰ μᾶς διδάξῃ νὰ διακρίνωμεν ταύτην ἀπὸ ἐκεῖνη; Ποῦτος θὰ μᾶς διδάξῃ εἰς τί συνίστανται ἀμφοτέρω ταῦτα; Ὁ, τι θεωρεῖται ὡς ἐγκλήμα νῦν θὰ θεωρῆται ἄρα γε ὡς τοιοῦτον καὶ κατὰ τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας; Ἡ βλάβη τοῦ σῶμα νῦν ἀρετὴ θὰ ἦναι ἄρα γε πάντοτε ἀρετὴ; Πρέπει νὰ ἐνασκήσῃ αὐτὴν πρὸς βλάβην μου; Ποῦ ἔγραψεν ἡ φύσις τοὺς νόμους τῆς; . . . Ἐν τῇ καρδίᾳ; . . . Θέτω ἐπ' αὐτῆς τὴν χειρὰ μου καὶ τὴν αἰσθάνομαι πάλλουςαν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῶν παθῶν . . . Τί χρησιμεύει νὰ σκεπτόμεθα περὶ τοῦ τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν; . . . τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τὸ πράττωμεν καὶ νὰ περιμένωμεν τὰς συνέπειας . . . Οὕτω θὰ πράξω . . . Λοιπὸν εἰμὶ τόσον δυστυχὴς; . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ τι, τὸ ὅποιον διὰ φαίδρως χιμαίρας νὰ καταπραῖνῃ μικρὸν τὰς πραγματικὰς βραχύνους κατεσπαράγμενης καρδίας; . . . Ὡ! εἶναι ὥραία ἡ χώρα τῶν χιμαίρων· ἀλλ' αἱ γοητεῖαι τῆς εἶναι ὡς αἱ τοῦ ὄψεως. Αὐταὶ κατέληξαν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ ἐκεῖναι καταλήγουσιν ἐν τῇ ἀποξηράνσει τοῦ εἰς αὐτὰς ἐγκαταλειπομένου νοός. . . Καὶ ὅμως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ πατήρ τῆς ἐφόρεσε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐκεῖνη ἄφισε νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας μου τὸν πέπλον τῆς . . . ἔλαβον ἀμέσως αὐτόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐθρίχμυευσα ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. . . τώρα δὲ τὸν ἔχω ἐπὶ τῆς

καρδίας μου. . . θὰ ἦναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς ζωῆς μου, καὶ θὰ καλύψω δι' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν μου ἐν τῇ τάφῳ. . . Καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀγῶνος; . . . Ὡ! αὕτη εἶναι τὸ μειδίαμα τοῦ παρελθόντος μου. Ἀσῆμος ὑπῆρέτης, φέρων πανοπλίαν μετὰ τῶν χωμάτων τῆς θυγατρὸς τοῦ Μαρφρέδου, ἀνεμίγην μετὰ τῶν ὑπερηφάνων βαρόνων καὶ ἐτόλμησα, ἐγὼ ὁ νεανίσκος, ν' ἀγωνισθῶ διὰ τῆς λόγχης πρὸς τοὺς διδασκάλους τῆς λογχομαχίας, πρὸς ἱππότεας διασήμες, οἵτινες εἶχον δώσῃ ἀπειρα δείγματα τῆς ἀνδρείας τῶν, καὶ ἐνίκησα. Ἐμενεν ὁ ἀνδρεὺς κόμης Ἰωάννης τῆς Ἀγγαλῶνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπεσεν ἀντραπαίς. Ἀπέδωκε τοῦτο εἰς τὸ ὑπόζωμα τοῦ ἐπιπίου του· ἀλλ' ἔπεσεν. . . Ἐγὼ ἐκρύβην, καὶ ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἀφοῦ ὁ πραγματικὸς νικητὴς δὲν παρουσιάσθη. . . Δὲν τὸν ἐφθόνησα διὰ τοῦτο, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἔτυχον ἄλλου ὑψηλοτέρου λίαν τοῦ ἰδικοῦ του βραβεῖου. . . τοῦ ἔρωτος τῆς θυγατρὸς τοῦ βρασιλέως. . . Καὶ ἡ ἐπιούσα; Ἀ! οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν δωδεκάτην τοῦ Αὐγούστου. . . Ἐφερα πρὸς αὐτὴν τὸν λευκὸν τῆς ἱπποῦ. . . Ἀναβαίνουσα ἐπ' αὐτοῦ, ἔθεσε τὴν χειρὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου. . . καὶ ἔτρεμε. . . καὶ ἐγὼ ἔτρεμον ἐπίσης. . . καὶ ἠρρυθρίσα. . . Ἀλλ' ἠρρυθρίσα καὶ ἐκείνη; Δὲν ἐτόλμησα νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς. . . Ὡ! ἐκεῖνη ἦτο χαρὰ. . . ἴσως πεπλανημένη. . . Τίς οἶδε μὴ ὁ πέπλος τῆς ἔπεσε κατὰ τύχην; Τίς μὲ βεβαίωσεν ὅτι ὁ τρόμος τῆς δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς πτώσεως; Ἡ μάλλον ἐξ ὀργῆς διὰ τὴν τόσῃν μου τόλμῃν; Τὸ σσηδικὸν αἷμα εἶναι ὑπερήφανον. Ἀλλ' ἂν ἡ ὑπερηφάνεια ἀποτελῇ μεγαλειότητα, καὶ ἐγὼ ἀκόμη θὰ ἦμαι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Φρειδερίκου. . . Καὶ ἂν ἐκεῖνη κύπτουσα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς μετ' ἡρώτα; Τίς εἶσαι; . . . Τίς εἶμαι; Εἰς ἀγωνιστὸς εἰς ἐμαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους; εἰς ἀπορριφθεὶς τῶν κόλπων τοῦ πατρός, ἕνεκα τοῦ μητρικοῦ ἐγκλήματος. . . αἶσχος δι' ἐμέ, καὶ ἐντροπὴ διὰ τοὺς οἰκείους μου. Ὅποιοιδὴποτε καὶ ἂν ἦσθε σεῖς, οἱ ὅποιοι μοὶ ἐδώσατε ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐδεχόμην, ἂν ἠδύνατό τις ν' ἀποφαίνεται προηγουμένως περὶ τῆς γεννήσεώς του, μεγάλα δέον νὰ ὑπῆρξαν τὰ ἐγκλήματά σας, ἀφοῦ τόσον φρικώδης εἶναι ἡ τιμωρία, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐκτίω!

Οὕτως ἐλάλει ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὅτε μὲν ἀλγῶν, ὅτε δὲ χαίρων, ἄχρις οὗ ἀποκαμῶν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καθήσῃ.

Τὰ χεῖλη του προσεπαθήσαν νὰ ἀρθρώσωσι τοὺς ἥχους θλιβεροῦ ᾄσματος καὶ ὁ ἐρασιτέχνης νοὺς του ἐγοητεύθη ἐκ τῆς θείας ἀρμονίας, ἥτις ἐγεννήθη καὶ φυλάσσεται ὑπὸ τὸν ἰταλικὸν οὐρανόν. . . Τοὺς ἀλγεινοὺς ἥχους διεδέχθησαν βαθμηδὸν οἱ τοῦ ἐμβατηρίου. Ἡ φωνὴ τοῦ νέου, ἀσθενὴς κατ' ἀρχάς, ἐπετεινετο βαθμηδόν. ἄχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, καθ' ὃ ὁ ἐχθρὸς ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τότε ἀνεπόλησε τὰς

ἡμέρας τῆς δόξης καὶ ἠσθάνθη τὴν πνοὴν τῆς φήμης.

Ἡ γέρθη, ἔλαβε τὸ ξίφος του καὶ περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ μανδύου του ἐβάδισεν ὑπερηφάνως, ἐνῶ ὁ νοὺς του ἀνυψοῦτο ἀχρι τῆς ιδέας τοῦ παντοδυναμοῦ Ἐξολοθρευτοῦ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

Ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Δομινίκου, πρὸς τὸ μέρος τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, παρατηρεῖ τις μέγαρον, ὅπερ δικαίως θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν πολυτελεστέρων τοῦ προαστείου Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἀνωθεν τῆς αὐλείου θύρας, ἐπὶ μαρμαρίνης λευκῆς πλακὸς ἀναγινώσκει τις τὰ ἐξῆς:

Μέγαρον τῶν Φρουασὺ Βλαρύ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ εἶναι τὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ μεγάρου, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν· συναντᾷ τις αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς Γάλλους χρονογράφους καὶ ὁ Σκὶν Σιμών ἰδίως ἐπανειλημμένως ἀναφέρει αὐτό. Οἱ Φρουασὺ Βλαρύ, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐννάτου, ἐφημιόσθησαν ἐν τῇ διπλωματίᾳ. Εἰς ἐκ τούτων ἦτο πρεσβευτὴς ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ 1830, καὶ ὁ υἱὸς του Γονδράνδος, ἥρως τοῦ δράματος, ὅπερ συντόμως θὰ διηγηθῶμεν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκύλουθός τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Αἱ σπουδαῖαι ἀποστολαί, ἅς ἐγίνωσκε μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος νὰ φέρῃ εἰς πέρας, ἐξησφαλίζον αὐτῷ ἔνδοξον μέλλον, ὅταν αἰφνης, ὁ διπλωματικὸς κόσμος μετ' ἐκπληξέως ἔμαθεν, ὅτι οὗτος παρητήτο τοῦ τόσον λαμπροῦ σταδίου του. Δὲν ἦτο τότε πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν, εἶχε δὲ νυμφευθῇ πρό τινων μόλις ἐτῶν. Ἐκτοτε ὁ κόμης, χωρὶς ν' ἀρνηθῇ ἐντελὴς τὸν κόσμον, ἔζη πρὸ πάντων πλησίον τῆς συζύγου του, ἣν ἐφαίνετο ἀγαπῶν καὶ παρ' ἧς ἐλατρεύετο, ὡς λέγουσι καὶ οἱ πλέον κακόβουλοι. Ἀλλως τε δὲ ἡ τρυφερότης αὕτη τῆς κυρίας Φρουασὺ πρὸς τὸν σύζυγόν της ἦτο φυσικωτάτη. Ὁ κόμης, ἂν καὶ τεσσαρακοντούτης, καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ διήγησίς μας, ἐθαυμάζετο μεγάλως, διότι πρὸς τῇ θελκτικῇ φυσιογνωμίᾳ εἶχε καὶ ἀνεπτυγμένον πνεῦμα καὶ εὐγενῆ χαρακτῆρα.

Συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν σπανίων ἐκείνων εὐγενῶν, οἵτινες θεωροῦσι καθήκον, νὰ ἐνθυμῶνται ἐτέραν ἐποχὴν, ἂν ὅχι λαμπροτέραν, τοῦλάχιστον πλέον ἱποτικὴν. Αὐταπατῶνται ἴσως ἐκ τῆς γοητείας, ἣν παράγει τὸ ὄνομα τῶν, φέρουσιν ὅμως αὐτὸ ὑπερηφάνως, τὸ σέβονται καὶ ἀποφεύγουσι πᾶσαν πρᾶξιν δυναμένην νὰ ἐλαττώσῃ τὴν λάμπιν του. Ἀπεχθάνον-